



Arrest

**nr. 65 413 van 5 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X (alias X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MANESSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X (alias X), die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in oktober-november 2010 (verklaring DVZ) en heeft zich vluchteling verklaard op 21 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 7 juli 2011.

1.3. Op 12 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Indiase nationaliteit te beschikken, hindoe te zijn en afkomstig te zijn uit het district Jalandher in de deelstaat Punjab. In 1991 verliet u een eerst keer India omwille van politieke problemen. U vroeg toen op 29 maart 1991 in België asiel aan. Op 19 augustus 1993 nam het CGVS een beslissing tot weigering van toekenning van de Vluchtelingenstatus omdat u binnen de maand geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor gehoor. In januari 1994 keerde u terug naar India met een "laissez-passer" van de Indiase ambassade omdat uw politieke problemen waren opgelost. U ging in 1997 in New Delhi wonen maar keerde nog regelmatig terug naar Punjab. U runde twee zaken: een handel in chemische producten die u samen met uw vader uitbaatte en een handel in auto's. Omdat u grote kosten had voor uw gezin en uw familie, -o.a. wegens de talrijke gezondheidsproblemen van een aantal familieleden- begon u geld te lenen van twee geldschieters, A.(...) K.(...) en S.(...) A.(...). U leende de latere jaren om dezelfde redenen nog geld bij. Het terug te betalen bedrag loopt nu op tot 1.000.000 roepies. U betaalde aanvankelijk enkel de interesten af. Vanaf 2007 à 2008 begonnen de geldschieters echter een terugbetaling van hun kapitaal te eisen. U kon dat echter niet betalen. Ook aan bepaalde van uw klanten kon u een bedrag van 400.000 roepies niet meer terugbetalen. Omdat u na verscheidene mondelinge aanmaningen tot terugbetaling nog steeds niet betaalde begonnen handlangers van de geldschieters u vanaf 2008 à 2009 lastig te vallen, zowel thuis als op straat. U werd door hen uitgescholden, wat u heel vernederend vindt, stevig bij uw arm gepakt en soms grepen ze u naar de keel. Ook uw ouders werden lastig gevallen. U stuurde in 2009 uw kinderen naar uw schoonfamilie in Farid Abad omdat u niet wou dat ze dit zagen en omdat de kinderen bang werden. U dook onder op verscheidene plaatsen: bij uw schoonfamilie in Farid Abad, bij een vriend in Delhi en bij een vriend en verwanten in Punjab. Omdat u dacht dat u hier een betere toekomst zou hebben voor u en uw kinderen en omdat u dacht van hieruit uw lening te kunnen aflossen, verliet u India opnieuw. Op 20 september 2010 nam u in New Delhi het vliegtuig naar Amsterdam, Nederland waar u de volgende dag aankwam. Tien dagen later kwam u naar België. U vroeg geen asiel aan omdat u vreesde gerepatriëerd te worden. Op 16 juni 2011 werd u hier opgepakt wegens zwartwerk en overtreding van de Vreemdelingenwet. U werd overgebracht naar het Gesloten Centrum voor Illegalen te Vottem. Op 21 juni 2011 vroeg u in België asiel aan. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw dezelfde problemen te kennen met uw schuldeisers.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Uw asielmotieven –het niet kunnen terugbetalen van een lening en het ontvluchten van schuldeisers die u lastig vallen - ressorteren immers niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS pp. 5-10). U wordt door deze schuldeisers immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren, maar omdat u een lening niet kon terugbetalen. Uw asielmotieven zijn louter van financiële en gedeeltelijk van gemeenrechtelijke aard.

Met betrekking tot de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b van de Vreemdelingenwet (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) dient te worden gesteld dat uw situatie hier niet onder valt gezien het onvoldoende zwaarwichtige karakter van uw asielmotieven. Het feit dat u wordt lastig gevallen door uw schuldeisers, daarbij wordt uitgescholden en enkele keren bij de arm of de keel werd gegrepen vormt geen voldoende zwaarwichtige aanslag op uw geestelijke of fysieke integriteit om te spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b. Bovendien kan door uw gedragingen getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees voor dergelijke behandeling. U hebt immers onvoldoende stappen gezet om uw problemen in uw land van herkomst aan te pakken. U zocht weliswaar werk en dook onder maar ten aanzien van de problemen met uw belagers en geldschieters zette u geen verdere stappen. Zo ging u niet naar de politie om hulp te zoeken (CGVS p. 8). Uw verklaring hiervoor dat de politie toch aan de kant van die mensen staat, is onafdoende. U hebt het immers niet geprobeerd. Als er in uw hoofd de overtuiging bestond dat de politie u geen hulp zou bieden, kon u naar de hogere autoriteiten stappen, wat u niet hebt gedaan. Uw verklaring hiervoor, dat u toch eerst via de lokale politie moest gaan en dat "ze" toch nooit luisteren omdat de tegenpartij hen direct zal betalen is opnieuw onafdoende (CGVS p. 8). U hebt het immers niet geprobeerd. Bovendien kon u, als u werkelijk een vrees koesterde voor foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling of bestraffing de hulp hebben gezocht van een advocaat, rechtsbijstandorganisatie, ngo of ander hulporganisatie. Ook dit hebt u nagelaten te doen. Dat u aan dergelijke stappen nooit hebt gedacht, duidt verder op het u ontbreken van een gegronde vrees voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b. (CGVS pp. 7-9). De vaststelling dat u uw

land niet hebt verlaten omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b van de vreemdelingenwet wordt verder bevestigd door het feit dat u pas acht en een halve maand na uw aankomst in België een asielaanvraag indiende, en dit bovendien pas nadat u werd opgepakt tijdens een interventie van de politie (CGVS p. 4). Dergelijk gedrag strookt niet met het gedrag van een persoon die zijn land verliet omwille van een vrees voor aantasting van zijn geestelijke of fysieke integriteit. Uw uitleg voor de laattijdige aanvraag, dat u vreesde gerepatrieerd te worden, is onafdoende.

Tot slot moet er worden op gewezen dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw identiteit, reisroute en -data en asielmotieven, dit terwijl u in India toch in het bezit was van een rijbewijs, "voter's card" en rantsoenkaart (CGVS p. 3). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw tweede asielaanvraag een andere identiteit opgeeft dan tijdens uw eerste aanvraag: u stelde nu dat uw naam P.(...) V.(...) uw echte naam is, en niet A.(...) V.(...) zoals u de eerste keer had opgegeven (CGVS p. 2). Uw geboortedatum wijzigde u van 10 januari 1971 naar 10 januari 1970. Ondanks het feit dat u toegeeft een andere identiteit te hebben opgegeven, dient te worden opgemerkt dat het opgeven van een valse identiteit niet bijdraagt tot uw algehele geloofwaardigheid. U legt immers nog steeds geen identiteitsdocument voor dat aantoonde dat deze nieuwe identiteit uw echte identiteit zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en bijgevoegd Protocol van 30 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, het principe van een goede administratie en een duidelijke beoordelingsfout, betwist verzoeker in een eerste onderdeel de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden de door hem aangehaalde feiten geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeker verduidelijkt dat hij wordt vervolgd door een groep maffiosi tegenover dewelke hij zich niet kan verdedigen, noch beschermen. Bovendien kunnen de autoriteiten van zijn land noch zijn veiligheid noch deze van zijn familie verzekeren, aldus nog verzoeker.

In een tweede onderdeel herhaalt verzoeker dat hij geen beroep heeft gedaan op de politie, hogere autoriteiten, een advocaat of een rechtsbijstandsorganisatie of andere hulporganisatie omdat dit hem nog meer zou hebben blootgesteld aan de woede van zijn schuldeisers, die hem zeker uit de weg zouden hebben geruimd. Verzoeker poneert dat deze maffiosi ongestraft handelen en door iedereen, zelfs door de autoriteiten – zowel de administratie als het gerecht – worden geducht.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat hij acht maanden heeft gewacht om asiel aan te vragen omdat hij totaal onwetend was over de voorschriften die de asielpcedure regelen en omdat hij meende dat men in een bepaald land slechts eenmaal asiel mocht vragen. Omdat hij in 1991 een eerste asielaanvraag indiende, was hij dan ook van mening dat het onmogelijk was een tweede asielaanvraag in te dienen.

In een laatste onderdeel, houdt verzoeker vol dat zijn echte naam wel degelijk P. V. is en niet A. V.. Hij erkent een eerste maal naar België gekomen te zijn voor het avontuur zonder werkelijke problemen te hebben gekend in zijn land van herkomst. De naam A. V. heeft geen enkele betekenis en betreft slechts een naam die hem te binnen is gevallen bij het indienen van zijn eerste asielaanvraag in 1991. Wat betreft zijn werkelijke naam, werden volgens verzoeker stappen ondernomen om alle materiële elementen te laten worden die niet alleen zijn identiteit vaststellen maar die ook zijn verklaringen zouden kunnen staven.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielmotieven – het niet kunnen terugbetalen van een lening en het ontvluchten van schuldeisers die hem lastig vallen – niet ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenconventie doch louter van financiële en gedeeltelijk van gemeenrechtelijke aard zijn, (ii) het feit dat hij wordt lastiggevallen door

zijn schuldeisers, daarbij wordt uitgescholden en enkele keren bij de arm of de keel werd gegrepen, geen voldoende zwaarwichtige aanslag op zijn geestelijke of fysieke integriteit vormt om te spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en bovendien door zijn gedragingen kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor dergelijke behandeling aangezien hij onvoldoende stappen heeft gezet om zijn problemen in zijn land van herkomst aan te pakken, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) de vaststelling dat hij zijn land niet heeft verlaten omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet verder wordt bevestigd door het feit dat hij pas acht en een halve maand na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende en dit bovendien pas nadat hij werd opgepakt tijdens een interventie van de politie, welk gedrag niet strookt met het gedrag van een persoon die zijn land verliet omwille van een vrees voor aantasting van zijn geestelijke of fysieke integriteit en verzoekers uitleg voor de laattijdige asielaanvraag, namelijk dat hij vreesde gerepatriëerd te worden, niet afdoende is, en (iv) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande zijn identiteit, reisroute en –data en asielmotieven en hij bovendien tijdens zijn tweede asielaanvraag een andere identiteit opgeeft dan tijdens zijn eerste asielaanvraag, vaststelling welke niet bijdraagt tot zijn algehele geloofwaardigheid.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 juli 2011 (CG nr. 9121804Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat, zo de feiten al op enige waarheid zouden berusten, de oorzaak van de beweerde problemen ligt in het feit dat verzoeker zijn schulden niet kon afbetalen en om deze reden werd lastig gevallen door zijn schuldeisers. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van het door hem opgediste relaas, kan uit niets worden afgeleid dat de door hem voorgehouden problemen – zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht – zijn ingegeven door één van de vijf hoger genoemde redenen vermeld in het Verdrag van Genève. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de feiten het louter gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat hij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de Indiase autoriteiten niet zou kunnen inroepen.

De Raad benadrukt voorts dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. In de mate enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen – die van louter financiële en gemeenrechtelijke aard zijn en aldus op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming – maakt hij, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden

beslissing, niet aannemelijk dat hij geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en bescherming door de Indiase autoriteiten tegen zijn belagers. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij enkel werk heeft gezocht om geld te verdienen en hij geen verdere stappen heeft gezet. Hij diende naar aanleiding van de diverse bedreigingen geen enkele klacht in zodat dient te worden vastgesteld dat hij niet de minste poging heeft ondernomen om zich tegen zijn belagers te beroepen op de rechtsbescherming waarin de Indiase autoriteiten voorzien (administratief dossier, stuk 4, p. 7-8). Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij hiertoe niet de mogelijkheid zou hebben gehad, noch dat hem hulp en bescherming zou worden ontzegd. Hij beperkt zich in voorliggend verzoekschrift in dit verband immers tot de niet gefundeerde beweringen dat hij vervolgd wordt door een groep maffiosi tegenover dewelke hij zich niet kan verdedigen, noch beschermen, dat de autoriteiten van zijn land noch zijn veiligheid noch deze van zijn familie kunnen verzekeren en dat deze maffiosi ongestraft handelen en door iedereen, zelfs door de autoriteiten – zowel de administratie als het gerecht – worden geducht. Deze loutere beweringen, die niet met het minste concreet objectief element worden gestaafd, vermogen dan ook niet een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers bewering in voorliggend verzoekschrift dat het een zeer goed georganiseerde bende maffiosi betreft die met zeer gewelddadige en bloedige methoden hun geschillen regelen, niet strookt met de problemen die hij beweert te hebben gekend. De Raad leest immers in het gehoorverslag dat verzoekers financiële problemen waardoor hij zijn schuldeisers niet langer kon terugbetalen reeds begonnen in 2007-2008 en dat de ‘vervolgingsfeiten’ die zich sindsdien zouden hebben voorgedaan zich beperkten tot het lastig vallen van verzoeker, waarbij handlangers van zijn schuldeisers bij hem thuis kwamen, hem vroegen wanneer hij zou betalen en hem uitscholden. Soms zou hij hierbij bij de arm of bij de keel zijn gegrepen (administratief dossier, stuk 4, p. 6-8). Dergelijke daden kunnen naar het oordeel van de Raad bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde *“zeer gewelddadige en bloedige methoden (om) hun geschillen te regelen”*. In zoverre verzoeker nog benadrukt dat hij zijn land niet ontvlucht is omdat hij te veel schulden had maar omdat zijn leven, zijn fysieke integriteit en deze van zijn familie in gevaar zijn, leest de Raad in het gehoorverslag: *“Waarom hebt u nu India verlaten? Ten eerste omdat ik grote verliezen had met mijn zaak. (...) Ik kon niet meer verder met mijn zaak omdat ik geen geld meer had en ik moest nog geld aan klanten terugbetalen en ik had dat niet meer. (...) Was er nog een reden dat u India verliet? Er kwamen me mensen lastig vallen omdat ik hun geld moest terug betalen. Het waren mensen van wie ik geld geleend had. (...) Waarom bent u dan uiteindelijk gevlucht? Omdat ik dacht dat ik hier een betere toekomst kon hebben voor mij en mijn kinderen. Zijn er nog redenen dat u uiteindelijk India hebt verlaten? Dat is de reden, ik wilde naar het buitenland gaan zodat ik mijn lening kon afbetalen en een beter toekomst kon hebben voor mezelf en de kinderen. (...) Zijn er nog redenen waarom u India opnieuw hebt verlaten? Voor de financiële redenen en mijn kinderen verliet ik het land. Geen andere redenen? Enkel mijn kinderen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7 en p. 9). Uit deze verklaringen alsook het gegeven dat de daden van agressie die verzoeker beweert te hebben ondergaan bezwaarlijk als een zwaarwichtige aanslag op zijn leven of zijn fysieke integriteit kunnen worden beschouwd, dient te worden geconcludeerd dat financiële overwegingen wel degelijk verzoekers hoofdmotief vormden om zijn land van herkomst te verlaten. Dit blijkt andermaal uit verzoekers antwoord op de vraag waarom hij niet elders in India, bijvoorbeeld in een andere staat, is gaan wonen, waar hij stelde: *“Ik dacht dat het de beste oplossing was om naar het buitenland te gaan om mijn lening vlugger af te betalen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 9).

De Raad benadrukt te dezen nog dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling kan geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in India twee adressen heeft en hij op beide adressen geregistreerd is: een eerste in Delhi, waar hij overwegend woonde vanaf 1997 tot aan zijn vertrek in 2010 en een tweede in Punjab, dat hij voor zijn komst naar België nog gedurende meer dan een jaar bij kennissen en familie verbleef: bij zijn schoonfamilie in Farid Abad, bij een vriend in Delhi en bij een vriend en verwanten in Punjab en dat hij geen gewag maakte van problemen die hij tijdens deze periode zou hebben ondervonden, behoudens dat er naar zijn ouders gebeld werd om te vragen of hij daar was (administratief dossier, stuk 4, p. 2 en p. 9). Hij toont derhalve geenszins aan dat hij zich niet elders in India zou kunnen vestigen en dat zijn voorgehouden problemen het lokale niveau overstijgen.

2.4. Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Verzoeker

ontkent niet dat hij acht maanden wachtte om asiel aan te vragen, hetgeen aan toont dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en wat aldus de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees relativeert. Zo verzoeker de laattijdigheid van zijn asielaanvraag tracht te vergoelijken door zijn onwetendheid met betrekking tot de asielprocedure en hij stelt dat hij meende dat men in een bepaald land slechts eenmaal asiel mocht vragen, of zoals hij het ter terechtzitting stelt dat hij bang was om opgepakt te worden, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad wijst erop dat verzoeker op 29 maart 1991 een eerste maal asiel aanvraag in België zodat niet kan worden aangenomen dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de asielprocedure. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoeker pas een asielaanvraag indiende nadat hij door de politie werd opgepakt wegens zwartwerk en overtreding van de vreemdelingenwet, waarbij hij werd overgebracht naar het 'Gesloten Centrum voor Illegalen te Vottem'. Verzoekers handelwijze – het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin hij zijn asielaanvraag indiende – valt naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5. Tot slot wijst de Raad erop dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielprocedure en dat verzoeker de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken dient voor te leggen. In zoverre verzoeker aanhaalt dat de nodige stappen werden ondernomen om alle materiële elementen te laten worden die niet alleen zijn identiteit vaststellen maar die ook zijn verklaringen zouden kunnen staven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij tot op heden in gebreke blijft ook maar enig begin van bewijs in dit verband voor te leggen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om documenten te bekomen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om, subsidiair, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

M.-C. GOETHALS